

**CONGREGACIÓ CISTERCENCA
DE LA CORONA D'ARAGÓ**

CONSTITUCIONS PER ALS MONJOS

Primera Part

MEMBRES, NATURALESA I FINALITAT DE LA CONGREGACIÓ

Art.1

§ 1. La Congregació de la Corona d'Aragó de l'Orde Cistercenc és una Congregació monàstica segons el dret universal i les Constitucions de l'Orde Cistercenc i revesteix la figura de persona jurídica col·legial, i per tant pot posseir i vindicar drets i béns propis.

§ 2. La Congregació de la Corona d'Aragó va ser erigida per mitjà del breu *Pastoralis officii* del dia 19 d'abril de 1616 pel Papa Pau V. Els monestirs de monjos de la Congregació van ser suprimits l'any 1835 per l'autoritat civil, però no ho foren els monestirs de monges incorporats a la Congregació.

§ 3. Com que l'Abadia de Santa Maria de Poblet, que pertanyia a la dita Congregació, ha estat restablerta dins els termes que el dret prescriu en relació amb l'extinció d'una persona jurídica i el Priorat de Santa Maria de Solius, fundat per Poblet, ha estat elevat a la dignitat de priorat conventual, la Congregació Cistercenc de la Corona d'Aragó reassumeix l'exercici dels drets i deures d'una Congregació monàstica d'acord amb les Constitucions de l'Orde.

Art. 2

§ 1. Pertanyen a la Congregació de la Corona d'Aragó:

- a) els monestirs de monjos de: l'Abadia de Santa Maria de Poblet i el Priorat conventual de Santa Maria de Solius;
- b) els monestirs de monges en el passat incorporats a la Congregació, això és: Vallbona i Valldonzella de Barcelona;
- c) els monestirs de monjos i de monges que els anteriors puguin fundar en el futur;
- d) els monestirs de monjos i de monges que siguin incorporats en el futur a la Congregació, segons la norma del dret universal i d'aquestes Constitucions.

§ 2. Un monestir, per ingressar a la Congregació o per sortir-ne, necessita una votació prèvia i favorable, dels dos terços dels vots vàlids, del seu Capítol conventual, i l'acceptació d'aquestes Constitucions.

Art. 3

La finalitat de la nostra Congregació és, respectada l'autonomia de jurisdicció i administració de cadascun dels monestirs segons aquestes Constitucions:

- a) promoure que la vida cistercenc floreixi ben esponerosa en la nostra Congregació i es renovi contínuament;
- b) que l'observança regular es guardi millor;

c) que es puguin prestar més promptament els auxilis mutus de la caritat en les necessitats;

d) que se superin amb èxit els obstacles que s'oposen a la vida de la Congregació i dels monestirs;

e) que sigui més segur i més fàcil portar a terme les tasques que l'Església demana de la Congregació;

f) procurar d'una manera especial que, en ajudar-se mútuament els monestirs, aconseguixin de poder treballar amb més fruit en la cura d'ànimes, d'acord amb l'art. 33, § 1, d).

Art. 4

Les normes segons les quals es regeix la vida en la nostra Congregació són:

a) la regla suprema de la nostra vida, és a dir, el seguiment de Crist que proposa l'Evangelí (PC, 2, a)), i el Magisteri de l'Església;

b) la Regla de sant Benet, interpretada d'acord amb la «Declaració del Capítol general sobre els principals elements de la vida cistercenca actual» i segons aquestes Constitucions;

c) les Constitucions de l'Orde Cistercenc i aquestes Constitucions;

d) les Decisions del Capítol general de l'Orde, d'acord amb les Constitucions de l'Orde;

e) les Decisions del Capítol de la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó, ja siguin decrets, preceptes o advertiments;

f) els costums legítims de la Congregació;

g) els nostres privilegis, que compartim amb les altres Congregacions cistercenques.

Segona Part

LA FIGURA JURÍDICA DELS MONESTIRS

Capítol I

ELS MONESTIRS INDEPENDENTS

Art. 5

Els monestirs de la nostra Congregació poden ser independents, com les abadies o els priorats conventuals, o bé dependents, com els priorats simples.

Art. 6

Un monestir independent en la nostra Congregació té, referent als seus membres i al seu govern, les propietats següents:

- a) l'acceptació en la comunitat té lloc per mitjà de la professió;
- b) els membres, per la professió solemne, formen un col·legi pròpiament dit; aquest col·legi constitueix una persona jurídica amb totes les legítimes conseqüències, com són la capacitat d'adquirir i posseir, i d'altres referents als drets i als béns;
- c) el Superior o la Superiora del monestir són elegits pel propi col·legi;
- d) el Superior o la Superiora del monestir tenen els drets i els deures d'un Superior major, d'acord amb les normes vigents del dret universal de l'Església i d'aquestes Constitucions.

Art. 7

§ 1. L'abadia és governada per un Abat o una Abadessa, el priorat conventual per un Prior Conventual o una Priora Conventual. Aquests són elegits pel Capítol conventual corresponent.

§ 2. En les noves fundacions, el Pare Immediat o l'Abadessa fundadora tenen el dret de nomenar el primer Superior major o la primera Superiora major, havent escoltat el parer del Capítol conventual de la nova fundació. En els monestirs de monges el Pare Immediat confirma aquest nomenament.

Art. 8

Tant per a fer una nova fundació com per a l'erecció o supressió d'un monestir, és necessari el consentiment del Capítol de la Congregació; en això s'ha d'observar, a més, el que disposen les Constitucions de l'Orde en els articles 23-25. Després d'estudiar-ho atentament el Capítol de la Congregació decideix, en cada cas, el que cal fer.

Art. 9

Si un monestir independent, malgrat tots els esforços, ja no és capaç de subsistir com a tal, el Superior o la Superiora corresponent han de tractar-ne amb el Pare Immediat, i, amb el consentiment previ del Capítol de la Congregació, han d'unir l'esmentat monestir a un altre que tingui vitalitat i capacitat de continuar. Si això no fos possible, cal que el Capítol de la Congregació prengui les mesures pertinents per a suprimir-lo. El Capítol de la Congregació decidirà què cal fer dels béns d'un monestir suprimit, observant en tot cas les lleis de la justícia, la voluntat dels fundadors i donants, i els drets adquirits.

Art. 10

Un monestir de monges independent només pot ser fundat o suprimit per la Santa Seu.

Capítol II

ELS MONESTIRS DEPENDENTS

Art. 11

Els monestirs o les cases dependents no tenen membres propis, béns propis ni Capítol conventual, encara que sí Consell. En tot això depenen jurídicament del monestir-mare independent al qual pertanyen. Això és així fins i tot en el cas que el monestir dependent constitueixi, segons el dret civil, una persona jurídica; llevat que, en un cas determinat, el Capítol de la Congregació li doni un Estatut propi.

Art. 12

§ 1. Per fundar un monestir dependent, l'Abat o l'Abadessa fundadors necessiten, a més del vot deliberatiu del Capítol conventual del propi monestir, el consentiment de l'Abat President i el del Capítol de la Congregació, i el permís, donat per escrit, de l'Ordinari del lloc.

§ 2. Si l'Abat o l'Abadessa, amb el consentiment del Capítol conventual i del Pare Immediat, ho decideixen, l'Abat President pot suprimir una casa dependent. L'Ordinari del lloc n'ha d'estar assabentat.

§ 3. Per erigir un monestir de monges dependent cal, a més, el permís de la Santa Seu.

Art. 13

El Superior o la Superiora d'una casa dependent són sempre nomenats pel Superior o per la Superiora del monestir-mare fundador independent, amb el vist-i-plau del Pare Immediat en els monestirs de monges, i després de consultar-ho amb la comunitat de la casa fundada.

Art. 14

§ 1. El Superior major d'un monestir dependent pot destinar-hi temporalment els seus professors, i reclamar-los en qualsevol moment.

§ 2. Els professors que resideixen en una casa dependent conserven tots els drets capitulars en la seva comunitat d'origen.

Capítol III

EL DRET DE FILIACIÓ

Art. 15

§ 1. A la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó existeix, d'acord amb la tradició més antiga de l'Orde, el dret de filiació. Segons aquest dret, l'Abat d'un monestir-mare exerceix sobre tot monestir directament fundat per ell, o sobre qualsevol altre monestir de monjos o de monges que li hagi estat confiat, la jurisdicció ordinària, de conformitat amb les normes d'aquestes Constitucions. Se l'anomena Pare Immediat.

§ 2. El Pare Immediat, en la casa filla, té els drets i les obligacions següents:

- a) nomenar i instal·lar el primer Superior, al monestir recentment fundat o a la casa erigida en independent;
- b) vetllar perquè, quan queda vacant la seu d'una abadia o d'un priorat conventual, es faci la nova elecció com més aviat millor;
- c) presidir l'elecció d'un Abat o d'un Prior Conventual;
- d) confirmar les eleccions i introduir l'elegit (Abat o Prior) en el seu ofici, així com acceptar les renúncies;
- e) cada tres anys fer la visita als monestirs encomanats a ell, sense perjudici dels drets de l'Abat General i de l'Abat President (cf. art. 129 §§ 1-4).

Tercera Part

LA VIDA AL MONESTIR

Art. 16

§ 1. Els membres dels nostres monestirs són cristians que segueixen la vocació a la vida monàstica que Déu els ha donat, per poder dur a terme el pla de Déu sobre ells. Per això han elegit lliurement els monestirs, per assolir la perfecció de la fe, l'esperança i la caritat, militant juntament amb els germans, sota una Regla i un Abat, en el seguiment de Crist.

§ 2. La comunitat monàstica ens ajuda de moltes maneres, perquè ens enforteix i reconforta, renova el nostre fervor i cada dia anuncia els valors del nostre servei.

§ 3. La vitalitat i el creixement de la nostra comunitat depèn molt del veritable esperit de germanor. D'aquesta manera, per a cadascun de nosaltres, el monestir ha estat i continua essent la pàtria espiritual i el medi on cercar i trobar Déu.

Capítol I

EL SEGUIMENT DE CRIST AL SERVEI DE L'ESGLÉSIA

Art. 17

§ 1. La nostra vida monàstica té per finalitat cercar i trobar Déu. I el mitjancer i camí que ens porta cap a Déu Pare és el Crist —present en l'Església, en la comunió fraterna i en els sagraments—, que volem seguir, com ensenya l'Evangelí, de manera especial, directament i amb radicalitat (cf. PC, 2).

§ 2. Els nostres monestirs han d'estar al servei d'aquesta finalitat i vocació de tots i l'han de conservar i promoure, perquè aquesta és la seva raó de ser. Tota altra cosa s'hi ha de subordinar i acomodar, i mai no ha de passar davant del profit espiritual.

Art. 18

§ 1. L'Església rep la nostra professió i nosaltres volem també dedicar-nos més i més al seu servei, tal com és la nostra obligació. Per això el seguiment de Crist és també per a nosaltres un servei a l'Església, sigui per les formes d'oració i de penitència, sigui pel treball que ens és adient.

§ 2. Encara que els nostres monestirs siguin exempts, les nostres comunitats formen part, de fet i de dret, de l'Església local i participen de les seves gràcies, dels seus èxits, de les seves dificultats i tribulacions.

Capítol II

L'OBSERVANÇA DELS CONSELLS EVANGÈLICS

Art. 19

El consell evangèlic de la castedat pel Regne del cel, que hem fet nostre mitjançant el vot, comporta l'obligació de continència perfecta en el celibat. Nosaltres, d'aquesta manera, volem donar un testimoni més directe i més íntim de l'esperança cristiana en la vida eterna, on ningú no es casa. El celibat, en efecte, no és una mera renúncia al matrimoni i als gaudis de la família natural, sinó que ens fa més lliures, perquè amb totes les forces físiques i psíquiques ens puguem dedicar a les coses de Déu i de l'Església. Aquesta total consagració d'un mateix a Déu ofereix el fonament per a construir la família monàstica.

Art. 20

El vot de pobresa comporta la dependència en l'ús i disposició dels béns, d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions. Nosaltres, doncs, practiquem la pobresa per aconseguir la llibertat dels fills de Déu, per fruir de les coses d'aquest món com si no en fruïssim, sabent que la figura d'aquest món passa. Per tant, desitgem ser pobres amb Crist pobre, renunciant a la possessió i a l'adquisició de riqueses, i ens obliguem per vot a portar una vida pobre, en esperit i en veritat. D'aquesta manera som deixebles veritables en l'escola de l'Església primitiva, on ningú no deia que res fos seu i totes les coses eren comunes a tots. Així els nostres cors queden lliures de les preocupacions materials, perquè el nostre cor estigui allí on tenim el nostre tresor, és a dir, amb Crist i l'Església.

Art. 21

Que en els nostres monestirs tothom observi a consciència la vida comunitària, també en allò que fa referència a l'alimentació, al vestit i als utensilis.

Art. 22

§ 1. Tot i que els professors de vots temporals conserven la propietat dels seus béns i la capacitat d'adquirir-ne d'altres, no els poden administrar, ni poden disposar del seu ús o usdefruit. Tot el que adquireixen amb la seva destresa o amb vista a la religió ho adquireixen per al propi monestir. Així mateix, allò que d'alguna manera puguin percebre per pensió, subvenció o assegurança ho adquireixen per al propi monestir.

§ 2. El profés de vots solemnes perd la capacitat d'adquirir i de posseir, i per això són invàlids els actes que faci contra el vot de pobresa. El que li arribi després de la professió solemne, va a parar al propi monestir. Es prohibeix tota mena de peculi. Els honoraris i altres guanys que es puguin presentar, en diners o altrament, es destinaran a l'ús comú.

§ 3. Pertoca a l'Abat, després d'escoltar el parer del seu Consell, de prendre ulteriors determinacions sobre l'observança del vot de pobresa, de manera que es fomenti un ambient de senzillesa i austeritat, s'eviti el luxe de tota mena, l'afany de guany immoderat i l'acumulació de béns que desdiguin de la manera de ser de la vida monàstica.

Art. 23

Que cada any l'Abat presenti al Capítol conventual els comptes dels ingressos i despeses del monestir, d'acord amb l'Estatut especial de la Congregació sobre l'administració dels béns.

Art. 24

El vot d'obediència que professem amb esperit de fe i d'amor per seguir Crist, obedient fins a la mort, ens obliga a sotmetre la nostra voluntat als Superiors legítims, que actuen en lloc de Déu quan manen d'acord amb les nostres Constitucions. L'obediència significa, abans de tot, un cor obert per a rebre els estímuls de l'Esperit Sant, ja que Ell bufa on vol i ens fa saber la voluntat de Déu de moltes maneres. La seva veu ens la transmeten en primer lloc la veu de l'Església i la del propi Abat, a qui pel vot volem prestar humilment obediència d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions, unint les forces de la intel·ligència i els dons de la voluntat i de la gràcia en l'execució de les coses que ens mani i en el compliment de les tasques que ens encomani. Però cal tenir present, sempre i on sigui, la dignitat de la persona humana.

Art. 25

§ 1. El bé de la comunitat exigeix que el que mani l'Abat sigui clar, ferm i obligui els germans sense dubte de cap mena. Amb tot, no hem de pensar que l'Abat exigeix res amb obligació greu i per la força del vot si no és que la cosa imposada és greu i ell mateix la mana expressament en virtut del vot d'obediència, d'acord amb la Regla i aquestes Constitucions. Rares vegades, mirant-s'hi molt i prudentment, l'Abat manarà en virtut del vot d'obediència, i només per causa greu. Els preceptes en virtut del vot d'obediència, s'han de donar per escrit o s'han de dir davant dos testimonis.

§ 2. Tots els monjos estan obligats a obeir el Summe Pontífex, com a llur suprem Superior, també en virtut del vincle sagrat d'obediència (c. 590, § 2).

Capítol III

LA VIDA D'ORACIÓ

Art. 26

Com a monjos som cridats d'una manera especial a continuar en l'Església l'oració de Crist, com és evident per tota la Tradició monàstica i les disposicions de l'Església, ja en la celebració de la missa i de l'Ofici diví,

que han d'ocupar el primer lloc en la nostra vida, ja en les altres formes d'oració. Cal que l'esperit d'oració penetri tota la nostra vida.

Art. 27

§ 1. Pertoca a l'Abat, després d'escoltar el parer del seu Consell, de donar disposicions sobre aspectes particulars de la celebració de la missa conventual i de l'Ofici diví (Litúrgia de les Hores), observant exactament les prescripcions de la Santa Seu, del Capítol general de l'Orde i del Capítol de la Congregació. Tots els monjos tenen obligació d'assistir al cor, i els professors solemnes de resar l'ofici privadament, quan no hi poden assistir. L'Abat els en pot dispensar, d'acord amb l'art. 76, d). Habitualment es donarà una carta solemnitat a totes les celebracions, almenys als laudes, la missa conventual i les vespres.

§ 2. Cal procurar que l'activitat litúrgica dels nostres monestirs sigui una llàntia ardent i brillant que il·lumini tota l'Església local, i que les nostres celebracions invitin els cristians veïns a una participació activa i ofereixin al poble cristià una font ubèrrima de vida espiritual.

Art. 28

La vida d'oració comprèn també necessàriament la meditació i la lectura divina, així com l'observança del silenci. D'aquesta manera els nostres cors es disposen a escoltar millor la Paraula de Déu i a estar molt més atents a les seves inspiracions. Pertoca a l'Abat d'ordenar totes aquestes coses, combinant harmònicament els diversos elements, a fi que els monjos puguin lliurar-se amb freqüència a l'oració privada i donar també una importància especial a la lectura divina, ja sigui de la Sagrada Escripura, que és l'objecte primordial de la lectura divina, ja sigui dels escrits dels sants Pares i de la Tradició monàstica i cistercenca. L'horari de la comunitat fixarà el temps apropiat per a cada una d'elles. Es respectaran els temps i els llocs de major silenci establerts per la Tradició de l'Orde i el Costumari de la Congregació.

Capítol IV

EL SEGUIMENT HUMIL DE CRIST PORTANT LA CREU

Art. 29

§ 1. La vida del monjo ha de ser un seguiment humil de Crist, de manera que, conscients dels nostres pecats i de les nostres limitacions, busquem la glòria de Déu, i no la nostra. Amb aquest esperit hem d'acceptar les tribulacions i les privacions amb ànim serè, i hem d'estar contents fins i tot quan els ingressos per a viure siguin modestos.

§ 2. La vida monàstica no pot existir si no és sota el senyal de la creu. Crist, com va fer amb els seus deixebles, també ens ha cridat a nosaltres a portar la creu cada dia.

§ 3. Com a signe de consagració i pobresa, els monestirs mantenen el seu hàbit tradicional. Quan s'hagin de fer viatges, però, es pot usar un altre hàbit apropiat per a sortir del monestir.

Art. 30

Hem estat cridats a compartir la creu de Crist per mitjà de la renúncia interior i l'íntima separació de la mentalitat d'aquest món, i això per a nosaltres molt sovint consisteix en el següent:

- a) humiliar-se a si mateix i fugir de la vanaglòria i de les ambicions egoistes;
- b) fer bé la feina de cada dia;
- c) exercitar la paciència pel que fa a les malalties del cos i de l'ànima, l'afebliment de les nostres facultats i el pes de la vida comunitària;
- d) estimar els nostres enemics;
- e) acceptar de tal manera la vellesa i la mort, que manifestem al màxim la nostra fe i la nostra esperança en la vida eterna.

Capítol V

LA VIDA FRATERNA EN LA COMUNITAT

Art. 31

§ 1. El monjo ha de viure en la comunitat monàstica, llevat que l'Abat, per justes raons, decideixi una altra cosa. Si el monjo està disposat i preparat a servir els seus germans de manera desinteressada, la vida en el monestir li dóna seguretat humana i goig.

§ 2. Els monjos han d'escoltar-se mútuament, suportar amb paciència les seves febleses tant físiques com morals i evitar la crítica poc caritativa. Més aviat han d'estar disposats a perdonar i, si arriba el cas, a demanar perdó. En les discòrdies que provoquen escàndol, la part culpable, espontàniament, ha de donar satisfacció davant la comunitat. En les faltes més greus, competeix a l'Abat corregir i, eventualment, castigar.

§ 3. Com que tots els nostres mancaments també debiliten la nostra unitat en Crist, tota la comunitat ha de treballar en la seva conversió i renovar sempre l'amor mitjançant les velles i noves formes del Capítol de culpes o la celebració de la Penitència. Però, a més, els germans s'han de corregir mútuament les faltes amb delicadesa; d'aquesta manera a compleixen un veritable servei fratern.

§ 4. La separació del món és una condició per a la vida monàstica i forma part de la Tradició cistercenca. Per això està prescrit que els monestirs han de servir una clausura adaptada a la pròpia índole i determinada en les Constitucions.

§ 5. Amb el nom de clausura designem l'espai monàstic separat de l'exterior, que, com a mínim, ha de comprendre aquella part de la casa, i dels horts i jardins, reservada als monjos, i que solament per una necessitat

urgent pot ser deixada pels monjos o franquejada pels forasters. Ha de ser un espai de silenci i de recolliment, on pot desenvolupar-se la vida contemplativa dels germans i on es fomenta la recerca permanent de Déu segons l'esperit de la Regla de sant Benet i dels Pares cistercencs.

§ 6. Correspon a l'Abat, després d'escoltar el parer del seu Consell, de prescriure acuradament els límits de la clausura o de canviar-los per causes legítimes.

§ 7. Els indrets afectats per la clausura s'indicaran manifestament. Aquesta separació externa del món és un signe i un mitjà de la renúncia interior.

§ 8. D'acord amb l'antic i el nou costum eclesiàstic i monàstic, s'han d'observar durant tot l'any els temps i dies penitencials. Aquests són: l'Advent i la Quaresma, així com els dimecres i divendres fora del Temps Pasqual. A més, han de tenir un especial caràcter penitencial, segons les possibilitats, les vigílies de les solemnitats de la Mare de Déu i la vigília de sant Bernat.

§ 9. El dejuni i l'abstinència han estat des de sempre una forma especial de penitència i ascési cristiana. A més del Dimecres de Cendra i el Divendres i Dissabte Sants, els monjos han de jejunar tots els dimecres i divendres de Quaresma. El precepte de l'abstinència s'ha d'observar almenys tots els dimecres i divendres.

§ 10. L'Abat pot dispensar, per raons importants, del precepte del dejuni i de l'abstinència, i substituir-los per altres pràctiques i dies de dejuni.

§ 11. Els germans més ancians, malalts i dèbils han de ser alleujats amb l'ajuda necessària de tots. La Regla demana tenir la màxima cura dels malalts, que abraça el benestar del cos i de l'ànima. Un o més monjos tindran la responsabilitat de la infermeria, sota el control de l'Abat, i s'ocuparan de la salut i les malalties dels monjos, de l'assistència mèdica, de l'atenció dels malalts i de les normes d'higiene. Que tota la comunitat manifesti la seva sol·licitud envers els monjos malalts o ancians, amb visites oportunes però breus, fora dels qui s'hi estiguin per fer alguna feina.

§ 12. La comunitat practicarà cada any exercicis espirituals per espai d'almenys cinc dies sencers. Si algun monjo, per qualsevol raó, no els pogués practicar comunitàriament, els podrà fer uns altres dies, d'acord amb l'Abat.

Capítol VI

EL NOSTRE TREBALL

Art. 32

Com tothom, també nosaltres els monjos estem subjectes a la llei comuna d'un treball seriós, a fi que amb el nostre treball col·laborem a

construir un món cada vegada més perfecte i a fer realitat els designis que Déu té sobre ell, i així portem també a terme la nostra vocació. El nostre treball és part constitutiva del nostre esforç per a anar creixent en la perfecció cristiana. Al mateix temps és un servei fratern a la comunitat monàstica i als homes que viuen en el món.

Art. 33

§ 1. Els treballs principals que nosaltres portem a cap són els següents:

a) el treball manual, el qual no solament és del tot necessari per a la vida de la comunitat, sinó que també vol ser un testimoni de la valoració cristiana d'aquesta mena de treball; els Superiors, amb tot, han de vigilar perquè els treballs que acceptin no superin les capacitats de les persones; i, si cal, els proporcionaran ajuda. Cada comunitat ha de trobar, segons el lloc on està situat el seu monestir i les aptituds dels monjos, l'activitat productora de béns encaminada a sustentar la pròpia economia;

b) l'hospitalitat, que és una forma tan antiga de l'apostolat monàstic, i que avui dia no tan sols ha d'oferir un descans material als hostes sinó sobretot un aliment espiritual, de diverses maneres i de forma adequada;

c) la labor cultural o científica, amb què els nostres germans participen en les investigacions teològiques, històriques, filosòfiques o de matèries semblants, treball que, fet com cal, comporta en si mateix grans valors: la fidelitat a la veritat, el sentit de responsabilitat, i d'altres per l'estil, de manera que pot esdevenir una ajuda vàlida també per a la vida espiritual;

d) la cura pastoral, sobretot dins l'àmbit de les nostres esglésies, com és ara celebrar misses per al poble, oir confessions, recitar l'Ofici diví, i aspectes semblants de l'apostolat litúrgic, que permetin als fidels de participar en les nostres celebracions;

e) segons les possibilitats de cada comunitat, també poden assumir-se altres tasques previstes per la «Declaració del Capítol general de l'Orde Cistercenc sobre els principals elements de la vida cistercenca actual».

§ 2. Els responsables d'aquestes diverses seccions de treball es reuniran periòdicament amb l'Abat per coordinar l'harmonica cooperació de tots els esforços, després d'haver escoltat els monjos que treballen en les esmentades activitats.

§ 3. Si la comunitat té persones seglars que treballen al seu servei, els donarà una retribució i unes condicions de seguretat laboral d'acord amb les lleis socials del país.

§ 4. Cal, en la mesura del possible, compartir els nostres béns amb els qui són menys afavorits o amb institucions benèfiques, segons el tant per cent que hagi acordat l'Abat amb el seu Consell.

§ 5. L'Abat procurarà que l'organització dels dies anuals de descans es faci de manera que no sigui en detriment del rendiment del treball ni de la vida comunitària.

Art. 34

§ 1. Per poder-nos dedicar a les nostres activitats amb satisfacció i entusiasme, hem de donar molta importància al restabliment de les nostres forces. Així, doncs, en establir l'horari del monestir, l'Abat, amb el vot consultiu del seu Consell (cf. art. 104, d)), ha de procurar un equilibri sa entre la vida d'oració, el treball i l'esbarjo, tenint també presents els ensenyaments de la medicina i de la psicologia.

§ 2. En l'ús dels mitjans de comunicació social hem de guardar la discreció necessària i evitar tot allò que sigui nociu per a la nostra vocació i perillós per a la castedat d'una persona consagrada. Pertoca a l'Abat, amb el seu Consell, de determinar més aquesta qüestió.

Quarta Part

ELS MEMBRES
DELS NOSTRES MONESTIRS

Capítol I

ELS DIFERENTS ESTADIS DE LA VIDA MONÀSTICA

Secció 1
ELS POSTULANTS

Art. 35

El postulantat, en els nostres monestirs, és certament obligatori, però pertoca a l'Abat de determinar-ne la durada, havent escoltat el Mestre de novicis. La finalitat d'aquesta provació prèvia és que progressivament el postulant es vagi introduint en la vida del monestir, i també que els monjos puguin formar-se una opinió sobre l'aptitud psíquica i física del candidat en relació amb la vida que ha escollit.

Secció 2
ELS NOVICIS

Apartat A
L'admissió al noviciat

Art. 36

La vida religiosa i monàstica comença amb el noviciat. Té per finalitat que, per una part, el novici conegui allò que demana la vida del monestir escollit per ell, s'hi exerciti i així es prepari degudament per a la professió; i, per altra part, que la comunitat monàstica observi l'aptitud i la maduresa del novici amb vista a la professió, i pugui jutjar-ne. Per això, cada monestir independent té el seu propi noviciat.

Art. 37

§ 1. Tots els candidats al noviciat, abans de ser admesos, han de presentar un certificat d'haver rebut el baptisme i un de confirmació, i també el del seu estat lliure.

§ 2. Pertoca a l'Abat procurar-se també:

- a) un certificat d'un metge elegit per ell sobre l'aptitud física i psíquica del candidat per a la vida del monestir;
- b) totes les informacions necessàries sobre el candidat, especialment lletres testimonials d'aquells qui poden opinar amb coneixement de causa sobre el candidat, i altres informacions, d'acord amb el c. 645, §§ 3 i 4.

§ 3. Sobre l'admissió al noviciat, que s'observi acuradament el que prescriu el dret universal tocant a la validesa de l'admissió. D'altra banda,

no es concedirà fàcilment l'admissió al noviciat als qui han sortit per lleugeresa d'un altre lloc o n'han estat acomiadats.

Art. 38

Ningú no serà admès al noviciat, segons el dret propi de la nostra Congregació, si no ha complert almenys els divuit anys.

Art. 39

Pertoca a l'Abat, amb el consentiment de la majoria absoluta del Capítol conventual, admetre els candidats al noviciat.

Art. 40

Abans de ser rebut al noviciat, el candidat farà exercicis espirituals durant cinc dies sencers.

Apartat B

El temps de noviciat i el Mestre de novicis

Art. 41

§ 1. El noviciat, perquè sigui vàlid, ha de durar dotze mesos transcorreguts en la comunitat mateixa del noviciat, tot quedant ferma la prescripció del c. 647, § 3. L'Abat, amb tot, pot prorrogar-lo, però no més de sis mesos.

§ 2. Una absència de la casa del noviciat que superi tres mesos, seguits o amb interrupcions, fa invàlid el mateix noviciat.

§ 3. Pel que fa a una absència de menys de tres mesos, però que superi quinze dies, cal que sigui suplerta en la casa del noviciat.

§ 4. L'Abat pot donar permís d'avançar la primera professió, però no més de quinze dies.

Art. 42

§ 1. S'ha de destinar a la formació dels novicis un Mestre que tingui almenys trenta anys, sigui profés solemne i estigui ordenat de sacerdot, i que hagi estat legitimament designat.

§ 2. El Mestre de novicis ha d'estar lliure de tots els oficis i càrrecs que li puguin impedir d'atendre i dirigir els novicis.

Art. 43

El Mestre de novicis és nomenat per l'Abat, després d'haver escoltat el parer del seu Consell, sigui en sessió del Consell, sigui esbrinant per separat el pensament de cadascun dels consellers.

Art. 44

Pertoca només al Mestre el dret i el deure de vetllar per la formació dels novicis, i a ell mateix li correspon la direcció del noviciat, de manera que a ningú no li és permès d'intervenir-hi, amb el pretext que sigui, excepte a l'Abat i al Visitador. Però, pel que fa a la disciplina general del monestir, el Mestre està subjecte a l'Abat, i per tant també hi estan els novicis.

Apartat C

La formació dels novicis

Art. 45

§ 1. El Mestre té la greu obligació de posar la major diligència perquè els seus deixebles s'imbueixin del veritable esperit del monestir i de l'Orde, i s'encomanin aquell zel que allunya dels vicis i porta a la vida eterna.

§ 2. Que els novicis assisteixin sovint a les lliçons o exercicis de formació, que cal que comprenguin les disciplines següents: l'exposició de la Regla del nostre pare sant Benet, les Constitucions de l'Orde, les Constitucions de la nostra Congregació, l'explicació de la «Declaració del Capítol general sobre els principals elements de la vida cistercenca actual», i també les altres disciplines que conté l'Estatut sobre la formació dels novicis redactat per la Congregació.

Apartat D

Els drets i les obligacions dels novicis

Art. 46

Els novicis gaudeixen de tots els privilegis i gràcies espirituals concedits al nostre Orde, i, si els arribava la mort, tenen dret als mateixos sufragis prescrits per als professors. Al novici que es troba en perill de mort l'Abat li pot permetre que emeti la professió, la qual, però, si el malalt es restableix, no tindrà cap efecte jurídic.

Art. 47

El novici està subjecte a l'autoritat de l'Abat i del Mestre de novicis i té obligació d'obeir-los.

Art. 48

Per l'alimentació i les altres despeses del noviciat no es pot exigir res. Les coses que el novici hagi portat i no s'hagin deteriorat amb l'ús, si deixa la vida religiosa sense haver professat, li seran restituïdes.

Art. 49

El novici pot abandonar lliurement el monestir.

Art. 50

Sobre els confessors i les confessions s'observaran els usos del monestir.

Apartat E L'acomiadament del noviciat

Art. 51

§ 1. L'acomiadament dels novicis correspon a l'Abat, després d'escoltar el Mestre de novicis, sense que estigui obligat a manifestar la causa de l'acomiadament al novici ni al Capítol conventual.

§ 2. Almenys dues vegades durant l'any de noviciat, s'ha de sotmetre els novicis a l'escrutini secret del Capítol, després de la relació que fa el Mestre de novicis, perquè l'Abat i el mateix Mestre puguin conèixer millor l'opinió del Capítol sobre els novicis. Encara que la major part del Capítol s'oposi a algun novici, durant el noviciat l'Abat no està obligat a acomiadar-lo.

Apartat F L'admissió a la professió temporal

Art. 52

§ 1. Acabat l'any de noviciat, l'Abat pot presentar al Capítol el novici que ho demani espontàniament perquè sigui admès a la professió temporal. Ara bé, si l'Abat dubta de si és idoni, pot prorrogar el temps de prova, però no més de sis mesos.

§ 2. Perquè un novici sigui admès a la professió temporal es requereix i és suficient el consentiment de la majoria absoluta dels que hi són presents, a més d'observar el que prescriu el c. 656.

Art. 53

Abans de la professió dels vots temporals, el novici ha de cedir l'administració dels seus béns a qui prefereixi, per tot el temps que quedi vinculat per la professió, i ha de disposar lliurement sobre l'ús i usdefruit dels mateixos béns.

Secció 3 ELS PROFESSOS DE VOTS TEMPORALS

Apartat A La professió temporal

Art. 54

El novici admès a la professió temporal farà, abans de vincular-s'hi, exercicis espirituals de cinc dies sencers.

Art. 55

La professió es fa segons el ritu de l'Orde, i la cèdula de professió, firmada pel mateix profés i per aquell a la presència del qual s'ha fet la professió, es guardarà a l'arxiu del monestir. La fórmula de la professió temporal és aquesta:

Jo, germà N., prometo (per tres anys; o: per un any; etc.) estabilitat, conversió de costums i obediència segons la Regla de sant Benet Abat i les Constitucions aprovades per la Santa Seu, davant Déu i tots els seus Sants les relíquies dels quals es troben aquí, en aquest lloc que es diu N., de l'Orde Cistercenc, construït en honor de la Santíssima Mare de Déu i sempre Verge Maria, en presència de Dom N., Abat (Prior Conventual) de N.

Art. 56

§ 1. Els professos vinculats per vots temporals gaudeixen dels mateixos privilegis i de les mateixes gràcies espirituals que els professos de vots solemnes, i, si els arribava la mort, tenen dret als mateixos sufragis.

§ 2. I també, de la mateixa manera que els professos de vots solemnes, estan obligats a observar la Regla de sant Benet, les Constitucions de l'Orde i les de la nostra Congregació.

§ 3. No tenen, però, l'obligació de dir l'Ofici diví quan no han assistit al cor, llevat que estiguin ordenats.

§ 4. No tenen veu passiva ni activa, si no es determina expressament una altra cosa.

Art. 57

§ 1. El temps de vots temporals, des de la fi del noviciat fins a la professió solemne, temps que cada any es pot renovar, no pot ser més curt de tres anys ni ha de passar, habitualment i normalment, de sis anys seguits (cf. c. 655).

§ 2. En casos veritablement singulars, i si sembla oportú, l'Abat, amb el consentiment del seu Consell, pot prorrogar el període de professió temporal, però de manera que la durada total no superi els nou anys, segons el que disposa el c. 657, § 2.

§ 3. Admetre a la renovació dels vots temporals, demanada espontàniament pel religiós, pertoca decidir-ho en cada cas a l'Abat, previ el vot deliberatiu del seu Consell.

Apartat B
La formació dels juniors

Art. 58

Un cop feta la professió temporal, cal continuar i prosseguir la formació monàstica dels juniors, confiada al Mestre de professors, que habitualment és el mateix Mestre de novicis, però que també pot ser un altre. El Mestre tindrà per missió principal fer que els juniors s'endinsin més i més en l'esperit de la vida del monestir, que aprenguin a aplicar-se profitosament a la lectura divina, i que es configuren més plenament amb Crist per l'exercici de les virtuts cristianes i religioses.

Art. 59

§ 1. Després de la professió temporal, els juniors cursaran tres anys de formació fonamental amb assignatures d'humanitats, filosofia i teologia, d'acord amb el Pla d'Estudis elaborat pel Capítol de la Congregació, però respectant l'autonomia de cada un dels monestirs.

§ 2. Si l'Abat desitja promoure al sacerdocí algun monjo, cal que, observades les condicions requerides pel dret i acabats tots els estudis prescrits, el presenti al Capítol conventual perquè judiqui de la seva idoneïtat, i, escoltat el parer del Consell i estant-hi d'acord el mateix monjo, se li donin els ordes sagrats.

§ 3. En igualtat de condicions, cal donar preferència, entre els institutis filosòfics i teològics, als del nostre Orde.

§ 4. L'Abat no donarà mai les lletres dimissòries per als ordes sagrats si no s'han observat totes les prescripcions del dret universal i particular, sense perjudici dels nostres privilegis.

§ 5. Els monjos continuaran diligentment tota la vida la seva formació espiritual, doctrinal i pràctica; els Superiors, per la seva banda, els proporcionaran els mitjans i el temps necessaris.

Art. 60

Als monjos que no fan estudis superiors, que se'ls doni una instrucció especial, a judici de l'Abat, perquè desenrotllin les seves aptituds artesanals i les seves capacitats, es realitzin personalment, siguin útils als seus germans, i també contribueixin al bé de l'Església i de la societat humana.

Secció 4
ELS PROFESSOS SOLEMNES

Art. 61

L'Abat no pot admetre un monjo a la professió solemne sense això (c. 658):

-
- a) que el qui ha de fer la professió hagi complert almenys vint-i-dos anys;
 - b) la prèvia professió temporal, almenys durant un trienni, salvant la prescripció del c. 657, § 3;
 - c) haver obtingut el consentiment de la majoria absoluta del Capítol conventual.

Art. 62

El profés de vots temporals ha de renunciar abans de la professió solemne a tots els béns que en aquell moment posseeix a favor de qui vulgui, sota condició de la pròxima professió. Un cop feta la professió, es portaran a cap al més aviat possible els actes civils necessaris perquè la renúncia tingui efectes legals.

Art. 63

§ 1. La professió solemne es fa segons el ritu del nostre Orde, amb aquesta fórmula:

Jo, germà N., profés de vots temporals i laic (o: diaca; o: sacerdot), prometo estabilitat, conversió de costums i obediència segons la Regla de sant Benet Abat i les Constitucions aprovades per la Santa Seu davant Déu i tots els seus Sants les relíquies dels quals es troben aquí, en aquest lloc que es diu N., de l'Orde Cistercenc, construït en honor de la Santíssima Mare de Déu i sempre Verge Maria, en presència de Dom N., Abat (Prior Conventual) de N.

§ 2. Feta la professió solemne, l'Abat ho notificarà al rector de la parròquia del baptisme del profés, on ha de constar aquesta anotació, d'acord amb el c. 535, § 2.

Art. 64

§ 1. Als professos solemnes, encara que no siguin sacerdots, els correspon veu activa i també passiva en tots els actes capitulars mentre que no es tracti d'oficis que en virtut del dret universal o particular requereixen el sacerdocí o altres condicions.

§ 2. A fi que el vincle de la caritat sigui més íntim entre els membres de la comunitat i tots s'uneixin més estretament en la vida i obra d'aquesta, hi haurà com a norma en els monestirs una sola classe de germans o monjos, de manera que tots tinguin els mateixos drets i les mateixes obligacions.

Capítol II

EL CANVI D'ESTABILITAT I EL TRASLLAT DELS MONJOS

Art. 65

§ 1. El religiós de vots perpetus d'un altre Institut que ve a un monestir de la nostra Congregació, pot passar-hi amb la concessió dels Moderadors

suprems d'ambdós Instituts i amb el consentiment dels respectius Consells, i cal que faci una prova, d'almenys tres anys abans no sigui admès a la professió solemne (cf. c. 684).

§ 2. Per passar d'un Institut secular o d'una Societat de vida apostòlica al nostre Orde, és requerida, a més, la llicència de la Santa Seu.

§ 3. Quan el canvi d'estabilitat és per passar d'un monestir del nostre Orde a un altre també de l'Orde:

a) un monjo pot canviar l'estabilitat d'un monestir independent a un altre amb la llicència dels Abats d'un i altre monestir i amb el consentiment del Capítol del monestir al qual passa i de l'Abat President, sempre que es tracti de passar a un monestir de la mateixa Congregació;

b) si es tracta de passar a un monestir d'una altra Congregació, es requereix, a més, havent estat advertits per endavant els dos Abats Presidents respectius, el consentiment de l'Abat General;

c) igualment necessita el consentiment de l'Abat General, qui vol canviar l'estabilitat per passar a un monestir de l'Orde no pertanyent a cap Congregació;

d) en tots aquests casos cal un temps de prova d'almenys tres anys.

§ 4. Si un monjo és cridat per a exercir la funció abacial, o la de Prior Conventual, d'un monestir que no és el de la seva professió, pel fet de la instal·lació en el càrrec abacial (o prioral) hi queda vinculat pel vot d'estabilitat. En el cas d'exercir la funció abacial (o prioral) només per un temps determinat, podrà recuperar l'estabilitat en el seu monestir d'origen, si així ho fa constar en deixar el càrrec per al qual és cridat.

Art. 6

§ 1. Un monjo, per una culpa greu que no es pugui esmenar en el propi monestir sense greu escàndol, pot ser traslladat, durant el temps que s'estableix en el § 2, a un altre monestir del nostre Orde. Correspon a l'Abat, amb el consentiment del seu Consell, de prendre aquesta decisió, d'acord amb l'Abat del monestir al qual es trasllada el monjo.

§ 2. Que el temps del trasllat temporal que s'imposa per primera vegada no superi els tres anys. Passat un trienni, que es torni a examinar la causa i, si és necessari, que es doni una pròrroga de tres anys més, i així successivament.

§ 3. El monjo que és traslladat per una culpa no té veu activa ni passiva fins que l'Abat, amb el consentiment del seu Consell, no li restitueixi aquests drets. Tampoc no té drets en el monestir al qual ha estat traslladat.

Art. 67

§ 1. Un monjo d'un monestir de la nostra Congregació no pot ser traslladat a fi que exerceixi alguna tasca en un altre monestir de l'Orde, si no hi estan d'acord els dos Abats i el mateix monjo.

§ 2. Un monjo així traslladat, sempre podrà tornar al seu monestir al cap de tres anys, encara que ell mateix abans hagués promès de quedar-se més temps a l'altre monestir.

Art. 68

Al monjo que és traslladat temporalment a un altre monestir a fi d'exercir-hi alguna tasca, al cap d'un any li poden donar el dret de veu activa i passiva en els actes capitulars, excepte la veu passiva en l'elecció de l'Abat, dret que es pot concedir, però, un cop passats cinc anys.

Capítol III

LA SEPARACIÓ DEES MEMBRES DE L'ORDE

Art. 69

§ 1. L'Abat President, amb el consentiment del seu Consell, pot concedir per una causa greu l'indult d'exclaustració a un membre profés de vots solemnes, però no per més d'un trienni, amb el consentiment previ de l'Ordinari del lloc on ha de residir, si es tracta d'un clergue. Prorrogar l'indult o concedir-lo per més d'un trienni queda reservat a la Santa Seu (cf. c. 686, § 1).

§ 2. A petició de l'Abat President i amb el consentiment del seu Consell, la Santa Seu pot imposar l'exclaustració a un membre de la nostra Congregació, per causes greus i con servant l'equitat i la caritat (cf. c. 686, § 3).

§ 3. El membre exclaustrat queda lliure de les obligacions incompatibles amb la seva nova condició de vida, i roman sota la dependència i la cura dels seus Superiors i també de l'Ordinari del lloc, sobretot si es tracta d'un clergue. Pot portar l'hàbit de l'Orde, llevat que l'indult no disposi altrament. Però no té veu activa ni passiva en el seu monestir (cf. c. 687).

§ 4. El qui, acabat el temps de la primera professió, vol sortir del monestir, pot deixar-lo. El qui, en canvi, durant la professió temporal, per una causa greu, demana de deixar el monestir, pot aconseguir de l'Abat President, amb el consentiment del seu Consell, un indult per a marxar (cf. c. 688, §§ 1 i 2).

§ 5. Un profés de vots solemnes no ha de demanar indult de sortida del monestir i de l'Orde si no és per causes gravíssimes sospesades davant el Senyor; ha de presentar-ne la petició a l'Abat President de la Congregació, el qual, juntament amb el propi parer i el del seu Consell, la transmetrà a la Seu Apostòlica (cf. c. 691, § 1, tenint en compte el § 2). L'indult comporta la dispensa dels vots (cf. c. 692).

§ 6. En cas d'un greu escàndol exterior o d'un dany gravíssim que amenaci l'Orde, un membre pot ser expulsat immediatament de la casa religiosa per l'Abat, o, si hi ha perill en la demora, pel Superior de la casa

dependent, amb el consentiment del seu Consell. Si cal, l'Abat procurarà que s'instrueixi el procés d'acomiadament segons la norma del dret, o remetrà l'afer a la Seu Apostòlica (cf. c. 703).

§ 7. El qui, acabat el noviciat o després de la professió, hagi sortit legítimament de l'Orde, pot ser novament admès per l'Abat amb el consentiment del seu Consell, sense l'obligació de repetir el noviciat; pertocarà a l'esmentat Abat de determinar la prova convenient, prèvia a la professió temporal, i la duració dels vots abans de la professió solemne, segons la norma dels cc. 655 i 657 (cf. c. 690, § 1).

§ 8. Acabat el temps de professió temporal, un membre, si es presenten causes justes, pot ser exclòs de la professió subsegüent per l'Abat competent, després d'haver escoltat el seu Consell (cf. c. 689, § 1).

§ 9. La malaltia física o psíquica, encara que s'hagi contret després de la professió, si, segons el parer dels experts, fa inepte per a viure a l'Orde el membre esmentat en el § 8, constitueix una causa per a no admetre'l a la renovació de la professió o a emetre la professió solemne, fora que la malaltia hagués estat contreta per negligència del monestir o pel treball que hi hagués acomplert (cf. c. 689, § 2).

§ 10. Però si el religiós, durant els vots temporals, es torna dement, encara que no pugui fer nova professió, no pot tanmateix ser acomiadat de l'Orde (cf. c. 689, § 3).

Art. 70

§ 1. Ha de ser considerat *ipso facto* acomiadat de l'Orde el membre que:

- s'hagi apartat notòriament de la fe catòlica;
- hagi contret matrimoni, o l'hagi atemptat, encara que només sigui civilment (cf. c. 694, § 1).

§ 2. En aquests casos, un cop recollides les proves, l'Abat amb el seu Consell, sense demora, ha d'emetre una declaració del fet, perquè consti jurídicament l'acomiadament (cf. c. 694, § 2). S'ha d'enviar una còpia de l'expedient a l'Abat President i una altra a l'Abat General.

Art. 71

§ 1. Ha de ser acomiadat el membre que cometi algun dels delictes esmentats als cc. 1397, 1398 i 1395, llevat que en els delictes de què tracta el c. 1395, § 2 l'Abat consideri que l'acomiadament no és absolutament necessari i que n'hi ha prou de procurar d'una altra manera l'esmena d'aquell membre així com la justa restitució i la reparació de l'escàndol (cf. c. 695, § 1).

§ 2. En aquests casos, un cop recollides les proves sobre els fets i la imputabilitat, l'Abat presentarà al monjo que pot ser acomiadat l'acusació i les proves i li donarà la possibilitat de defensar-se. Hom enviarà a l'Abat President totes les actes, signades per l'Abat i pel notari, juntament amb les

respostes del membre, consignades per escrit i firmades per ell mateix (cf. c. 695, § 2).

§ 3. Un membre també pot ser acomiadat per d'altres causes, mentre siguin greus, externes, imputables i comprovades jurídicament, com ara: negligència habitual de les obligacions de la vida consagrada; reiterades violacions dels vincles sagrats; desobediència pertinaç a les prescripcions dels Superiors en matèria greu; greu escàndol causat per la seva conducta culpable; defensa o difusió pertinaç de doctrines condemnades pel Magisteri de l'Església; adhesió pública a ideologies amarades de materialisme o d'ateisme; l'absència il·legítima per més d'un semestre, de què tracta el c. 665, § 2; i d'altres causes d'una gravetat semblant, que el dret propi de l'Orde eventualment determines (cf. c. 696, § 1).

§ 4. Per a l'acomiadament dels membres de vots temporals, en la nostra Congregació també són vàlides les mateixes causes en menor gravetat, per exemple la manca d'esperit religiós que sigui un escàndol per als altres, les quals han de ser sospesades amb tota cura per l'Abat respectiu amb el seu Consell (cf. c. 696, § 2).

§ 5. En els casos descrits als §§ 3 i 4, si l'Abat, un cop ha escoltat el seu Consell, creu que cal començar un procés d'acomiadament:

- a) ha de recollir-ne o completar-ne les proves;
- b) ha d'amonestar el monjo, per escrit o en presència de dos testimonis, amb un advertiment explícit que hom procedirà a acomiadar-lo si no es corregeix, tot indicant-li'n clarament la causa i donant-li plenes possibilitats de defensar-se; si l'advertiment no fa efecte, passats almenys quinze dies li'n farà un altre;
- c) si també aquest advertiment resulta inútil i l'Abat amb el seu Consell creu que consta a bastament que el membre és incorregible i que la seva defensa és insuficient, passats quinze dies d'ençà de l'última admonició infructuosa transmetrà a l'Abat President totes les actes, signades per l'Abat mateix i el notari, juntament amb les respostes del membre, igualment signades per ell mateix (cf. c. 697).

§ 6. En tots els casos, sempre queda ferm el dret del membre de comunicar-se amb l'Abat President i de presentar-li directament la defensa (cf. c. 698).

Art. 72

§ 1. L'Abat President amb el seu Consell, que per a la validesa de l'acte ha de constar almenys de quatre membres (cf. art. 126, § 2), ha de procedir col·legialment per sospesar amb tota cura les proves, els arguments i les defenses; i si fos decidit així per sufragi secret, ha d'estendre el decret d'acomiadament, que perquè sigui vàlid ha de contenir els motius de dret i de fet, si més no sumàriament (cf. c. 699, § 1). L'Abat President, si ho creu convenient, pot remetre el cas a l'Abat General amb el seu Consell.

§ 2. Un decret d'acomiadament no té vigor fins que no l'hagi confirmat la Santa Seu, a la qual cal enviar aquest decret i totes les actes. Amb tot, perquè el decret sigui vàlid, ha d'indicar el dret que té l'acomiadat de recórrer a l'autoritat competent dintre dels deu dies d'ençà de la recepció de la notificació. El recurs té efecte suspensiu (cf. c. 700).

§ 3. Amb l'acomiadament legítim cessen *ipso facto* els vots i els drets i les obligacions derivats de la professió. Però, si el membre és clergue, no pot exercir els ordres sagrats fins que trobi un Bisbe que, després d'una prova convenient, l'aculli a la diòcesi, segons la norma del c. 693, o que almenys li permeti l'exercici dels ordres sagrats (cf. c. 701).

§ 4. El postulant, el novici i el profés que han deixat voluntàriament el monestir o que han estat acomiadats de l'Orde, no tenen cap dret a reclamar res per qualsevol tasca que hagin acomplert al monestir. El monestir, però, ha d'observar envers ells l'equitat i la caritat evangèlica (cf. c. 702).

Cinquena Part

EL GOVERN DEL MONESTIR

Capítol I
L'ABAT

Secció 1
EL CÀRREC I LA POTESTAT DE L'ABAT

Art. 73

§ 1. L'Abat és primer de tot pastor d'ànimes; és a dir, la seva funció és abans que res espiritual, encaminada al bé de les ànimes. La seva autoritat és un ministeri, té el caràcter de servei humil, segons la doctrina i l'exemple de Crist, en lloc del qual actua.

§ 2. L'Abat és el centre d'unitat de la comunitat, promou que cada un dels germans estigui d'acord amb les finalitats comunes i coordina els interessos i els treballs de tots. L'Abat, doncs, ha d'estimar en gran manera la personalitat de tots els germans i els ha de comprendre i tractar amb el respecte degut.

§ 3. L'Abat, tenint per a tots temps disponible i el cor sempre obert, no és pas que es dediqui a coses de poca importància, sinó de l'obediència activa i responsable i de la cooperació cordial de cadascun dels germans, perquè els dots de tots fructifiquin en el servei de Déu; mirarà de promoure un diàleg sincer i obert; assabentarà els germans de les qüestions i projectes de la vida del monestir i de tots els afers de la casa, ja que es tracta de coses que certament els pertocuen. Amb tot, que assumeixi la responsabilitat que li incumbeix pel càrrec, quan hagi de prendre una decisió que, després de madura reflexió, li sembla que és la voluntat de Déu.

§ 4. L'Abat, com a promotor d'unitat, evitarà tot allò que tendeixi a separar-lo dels monjos; portarà vida comunitària amb els germans, mostrant-se exemplar en la fidelitat i en el zel; reduirà al mínim, segons les possibilitats, les coses que li exigeixen absentar-se del monestir. Ja que, un cop fet Abat, continua essent monjo i germà entre els germans, perquè, com a centre d'unitat i caritat, es consagri del tot al bé dels germans en l'amor de Crist.

Art. 74

§ 1. Allò que aquestes Constitucions estableixen en relació amb l'Abat i el Prior també és vàlid per al Prior Conventual i el seu Sotsprior, si no es diu expressament el contrari o és evident per la naturalesa de l'assumpte.

§ 2. Si per una raó greu s'ha d'absentar del monestir més d'un mes seguit, que ho notifiqui prèviament al Pare Immediat; quan es tracta de l'Abat President, que ho notifiqui a l'Abat General.

Art. 75

A l'Abat degudament elegit i confirmat li competeix tota l'autoritat en els nostres monestirs, tant en les coses espirituals com en les temporals, mentre el dret universal o particular no limiti aquesta autoritat. Per això l'Abat, quan no es requereix ni el consentiment ni el consell del Capítol conventual o del seu Consell, pot, dins l'àmbit d'aquestes Constitucions, procedir per pròpia autoritat i decidir els afers.

Art. 76

Correspon en particular a l'Abat, a més de les altres facultats que es troben en el dret universal o en algun altre lloc d'aquestes Constitucions, la facultat de:

a) nomenar el Prior i els altres oficials del monestir, que pot rellevar quan vulgui, observant l'art. 104, e) i f);

b) convocar el Capítol conventual sempre que ho cregui necessari, però almenys tres vegades l'any;

c) establir l'horari del monestir, amb el consentiment del Capítol conventual, i canviar-lo en casos particulars, d'acord amb el que el dret estableix;

d) dispensar del tot o en part, o commutar-la, l'obligació de resar l'Ofici diví en casos particulars i per una causa justa;

e) permetre, amb el consentiment del seu Consell, als qui estan sota la seva autoritat, que per una causa justa estiguin absents de la casa religiosa no més d'un any, excepte per raó de malaltia, d'estudis o d'exercici de l'apostolat adient amb l'activitat dels nostres monestirs, d'acord amb el c. 665, § 1;

f) fer una despesa extraordinària, juntament amb el Majordom, fins a l'un i mig per cent de la quantitat que la Santa Seu hagi determinat per a Espanya (cf. c. 638, § 3; i, pel que fa al Capítol conventual, art. 96, g); també, pel que fa al Consell de l'Abat, l'art. 103, § 1, e); i respecte a l'autorització del Capítol de la Congregació, l'art. 112, t) d'aquestes Constitucions);

g) permetre que s'avanci la primera professió, però no més de quinze dies; així mateix la professió solemne, per una causa justa, però no més de tres mesos;

h) dispensar, sempre que es tracti de lleis generals i disciplinars de l'Església, si el recurs a la Santa Seu és difícil i al mateix temps en la demora hi hagués perill de dany greu i es tracta d'una dispensa que la Santa Seu sol concedir;

i) dispensar en el dubte de fet, sempre que es tracti de lleis que el Pontífex Romà sol dispensar;

k) donar als seus súbdits llicència per a publicar llibres i escriure en diaris i revistes o en altres opuscles, segons la norma del dret universal;

l) delegar la seva potestat del tot o en part, mentre el dret no disposi expressament una altra cosa, amb facultat de subdelegar;

m) readmetre, amb el consentiment del seu Consell, el qui havent acabat el noviciat o després de la professió se n'hagués anat legítimament de l'Orde, sense necessitat de repetir el noviciat; no obstant això, només

podrà ser admès a la professió solemne després d'almenys tres anys de prova, i acabat el trienni de professió temporal;

n) dispensar del precepte del dejuni i de l'abstinència, d'acord amb l'art. 31, § 10;

o) permetre que el grup dels novicis, durant un cert temps, visqui en una altra casa de l'Orde designada per ell mateix;

p) nomenar el Superior (Prior) d'un monestir dependent, (cf. art. 13);

q) nomenar el primer Superior (Prior o Abat) d'un monestir independent del qual sigui el Pare Immediat, un cop escoltat el parer del Capítol conventual del dit monestir (cf. art. 7, § 2).

Art. 77

L'Abat és el jutge de primera instància en les causes judicials contra els professors del monestir, en les diferències entre professors i en la causa posada per un religiós sobre els drets adquirits per la professió.

Secció 2 L'ELECCIÓ DE L'ABAT

Art. 78

§ 1. Quan la seu abacial és vacant per qualsevol causa legítima, el Prior, com més aviat millor, que avisi el Pare Immediat, i dintre trenta dies, però no més, a comptar des del dia de la vacació, s'ha de tenir l'elecció del nou Abat. Pertoca al Pare Immediat determinar el dia de l'elecció, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir.

§ 2. El Pare Immediat, per una raó greu, pot diferir l'elecció, després d'haver-ne parlat amb l'Abat President, però no més enllà de noranta dies, excepte que s'hagués d'instituir un Prior Administrador, d'acord amb el § 3.

§ 3. Si el Capítol conventual, amb la majoria dels dos terços dels vots, demana la dilació de l'elecció abacial i la institució de Prior Administrador, o si el Pare Immediat, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir, per una causa greu suspengués el dret d'elecció, li pertoca, al Pare Immediat, de nomenar un Prior Administrador per un any, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquell monestir i l'Abat President amb el seu Consell. En el moment oportú, abans no expiri el mandat del Prior Administrador, el Pare Immediat farà visita extraordinària a aquest monestir, de manera que, passat un any, en tant que sigui possible, es procedeixi a l'elecció abacial, o bé, si subsisteixen raons greus, es prorrogui, un cop escoltat el parer del Capítol conventual d'aquest monestir, el mandat del Prior Administrador, si cal per temps indeterminat, és a dir, fins que es pugui fer l'elecció abacial.

§ 4. En quedar vacant, per qualsevol causa, la seu del monestir de l'Abat President, que el primer Assistent avisi l'Abat General, el qual farà el que calgui d'acord amb les normes que s'exposen en els paràgrafs precedents.

Art. 79

§ 1. Presideix l'elecció, personalment o per un Delegat, el Pare Immediat.

§ 2. Si hi hagués perill evident en la demora i per raons òbvies el Pare Immediat no pogués ser cridat a l'elecció, la comunitat pot invitar a venir com a President l'Abat President, o un altre Abat més pròxim, i fins i tot qualsevol persona constituïda en dignitat eclesiàstica, si no es pot tenir cap Abat del nostre Orde, i procedir a l'elecció. La mateixa comunitat decideix si es dóna aquesta causa extraordinària, per majoria absoluta dels vots del Capítol conventual. Per aquest fet no es prejutja res sobre el Pare Immediat.

Art. 80

§ 1. Són electors els monjos i els conversos professos solemnes del monestir, així com els monjos a què fa referència l'art. 68, no impeditos especialment pel dret universal o particular.

§ 2. Feta la convocatòria de tots els qui tenen dret a l'elecció i poden acudir-hi, sense que la demora redundi en perjudici del monestir, el dret d'elegir pertany a aquells que el dia establert en la convocatòria per a l'elecció són presents al monestir, observant d'altra banda el que s'ha de complir, d'acord amb el c. 119.

Art. 81

Pel que fa al ritu d'elecció d'Abat, es farà servir la forma aprovada pel Capítol general.

Art. 82

El qui ha de ser elegit Abat es requereix que, salvat l'art. 68, faci cinc anys que sigui profés solemne del monestir, que sigui sacerdot, i que almenys tingui trenta anys d'edat.

Art. 83

Perquè es pugui considerar que algú ha estat elegit Abat, es requereix que en els tres primers escrutinis obtingui els dos terços dels vots vàlids (cf. art. 98). Després d'un tercer escrutini ineficaç, se'n fa un quart, en el qual tenen veu passiva, però no activa, només els dos monjos que han aconseguit la majoria relativa de vots en el tercer escrutini. En aquest quart escrutini és suficient la majoria absoluta dels vots. Si en el tercer escrutini, entre els qui han aconseguit més vots, n'hi ha dos que tenen els mateixos, tindrà veu passiva en el quart escrutini aquell qui és més antic per la professió, i, si són iguals de professió, el qui és més gran per edat. Així mateix en el quart escrutini, en cas de paritat de vots, consideraran elegit el qui és més vell per la professió o, respectivament, per l'edat.

Art. 84

§ 1. El Pare Immediat que presideix l'elecció confirmarà de seguida per dret propi l'elegit allà present i que dóna el consentiment, si troba que és idoni, i l'instal·larà en el seu ofici. L'elegit ha de comunicar com a màxim passats tres dies d'haver-se fet la notificació, si accepta o no l'elecció, perquè si, passat aquest temps, no dóna el seu consentiment, perd tot dret adquirit per l'elecció.

§ 2. Però si presidís l'elecció un Delegat del Pare Immediat, anunciarà al Capítol qui ha estat canònicament elegit, però s'abstindrà de tots els altres actes, llevat que hagués estat delegat especialment per a portar-los a terme, i enviarà al Pare Immediat l'acta de l'elecció, perquè confirmi l'elegit.

§ 3. Si l'elegit està absent li enviaran la notificació de l'elecció feta. L'elegit, com a màxim dins els vuit dies següents a la comunicació, ha de manifestar si està d'acord amb l'elecció o si hi renuncia; altrament perd tot dret adquirit per l'elecció.

§ 4. Pot ser postulat un monjo d'un altre monestir de l'Orde, d'acord amb l'art. 65, § 4, a més del que s'ha dit en l'art. 68. Es requereix una majoria dels dos terços dels vots vàlids en tots els escrutinis.

Art. 85

A l'elegit encara no confirmat no li competeix cap potestat de govern; per això els actes de jurisdicció que hagi pogut fer són nuls. En canvi, al qui ha estat degudament confirmat i instal·lat en l'ofici li competeix tota l'autoritat, tal com ja s'ha dit en l'art. 75.

Art. 86

La benedicció abacial, un cop obtinguda la confirmació, no s'ha de diferir més enllà de tres mesos. Els Abats dels nostres monestirs la poden rebre de l'Abat General, que la pot delegar en l'Abat President, o de qualsevol Bisbe o Abat en comunió amb la Santa Seu. En aquest darrer cas cal anunciar-ho amb antelació a l'Abat General i a l'Abat President.

Secció 3

DURACIÓ DEL CÀRREC ABACIAL

Art. 87

L'Abat és constituït per un temps indeterminat, és a dir, fins que convé per al bé de la comunitat, tenint en compte el que segueix:

a) l'Abat que, per malaltia o qualsevol altra causa, no pot continuar fent un servei en bé de la comunitat, està obligat en consciència a renunciar espontàniament al seu càrrec. Correspon al Pare Immediat (i, en relació a l'Abat President, a l'Abat General) ajudar l'Abat a jutjar amb encert si el seu govern resulta beneficiós a la comunitat; fins i tot, si és necessari, té

l'obligació de consciència de suggerir-li que deixi el càrrec; pot ajudar-hi el fet que la comunitat hagi donat un vot negatiu de confiança (cf. c));

b) abans de procedir a l'elecció abacial, el Capítol conventual, per acord de la majoria absoluta, decidirà si l'elegit haurà de demanar o no un vot de confiança en complir-se els sis anys de la seva administració;

c) l'Abat, si està obligat a demanar un vot de confiança al cap de sis anys d'haver estat elegit, demana al Capítol conventual aquest vot de confiança sobre la seva administració. Si en aquesta consulta la majoria dels dos terços dels vots li denega la confiança, l'Abat té obligació de deixar el càrrec. Però si el Capítol no li denega la confiança d'aquesta manera, l'Abat continuarà en el seu càrrec;

d) l'Abat, en complir setanta-cinc anys, demanarà espontàniament i de bon grat al Pare Immediat (l'Abat President, a l'Abat General) ser alliberat del seu càrrec, i aquest, després d'escoltar el parer del Capítol conventual, decidirà l'afer. La petició no admesa pel Pare Immediat (en el cas de l'Abat President, per l'Abat General), cal repetir-la al cap de quatre anys.

Art. 88

Qualsevol renúncia, l'acceptació de les quals és competència del Pare Immediat, s'ha de fer per escrit o almenys davant dos testimonis, advertint-ho abans al Capítol conventual.

Art. 89

L'Abat que per qualsevol causa hagi renunciat al càrrec residirà al seu monestir, llevat que per raons especials el Pare Immediat cregui convenient una altra cosa. Que estigui sota l'autoritat de l'Abat del monestir, el qual el tractarà amb tota humanitat. Pot posar-se després de l'Abat i usar les insígnies pontificals d'acord amb el dret. No està obligat a assistir al Capítol conventual; però, si hi va, té veu activa en totes les votacions. Ara bé, si l'Abat dimissionari visqués fora del monestir, pertoca al seu monestir de proveir al seu manteniment. Si sobre això hi hagués discrepàncies, correspon al Pare Immediat de decidir la qüestió.

Secció 4

LA SEU ABACIAL VACANT O IMPEDIDA

Art. 90

Durant la seu vacant, fins a l'elecció del nou Abat o la institució de Prior Administrador, el Prior claustral exercirà la funció d'Abat en les coses espirituals i temporals; però, quan la seu és vacant, no es pot fer cap provisió d'oficis i res no serà canviat, llevat que s'hagin de prendre decisions importants o que hi hagi una causa, declarada urgent pel Capítol conventual amb la majoria absoluta dels vots, que ho exigeixi.

Art. 91

No es pot dir que constitueixi un canvi, però, l'admissió al noviciat i a la professió, i donar lletres dimissòries per als ordes sagrats, que són coses

que es poden fer igualment quan la seu abacial és vacant, observant d'altra banda tot el que d'acord amb el dret s'ha de complir.

Art. 92

Quan l'Abat està de tal manera impedit que no pot governar ni administrar, el govern del monestir, mentre duri la impossibilitat transitòria de l'Abat, recau sobre el Prior del monestir, que durant aquest temps rep el títol de Prior Regent. El Prior Regent governa el monestir amb potestat ordinària. Ara bé, entre el govern de l'Abat i el del Prior Regent hi ha aquesta diferència: que el Prior Regent no tan sols es troba lligat referent a aquelles coses per a les quals l'Abat, segons aquestes Constitucions, ha de comptar amb el vot deliberatiu del Capítol o del seu Consell i en aquelles per a les quals li cal demanar el parer del Capítol o del Consell, sinó també en tot allò que afecta el monestir com a tal, directament o indirectament, en matèria greu; a més, no podrà prendre disposicions sobre les persones si no és amb el consentiment del Consell de l'Abat.

Capítol II

EL CAPÍTOL CONVENTUAL I EL CONSELL DE L'ABAT

Secció 1

EL CAPÍTOL CONVENTUAL

Art. 93

§ 1. Sempre que es tracta d'assumptes molt importants del monestir, principalment en els casos previstos pel dret universal i en aquestes Constitucions, el Capítol conventual participa en el govern de la casa.

§ 2. La funció del Capítol no s'ha de limitar únicament als casos en què, d'acord amb el dret, els capitulars han de donar el seu vot deliberatiu o consultiu, sinó que els germans s'han de reunir sovint per parlar, amb diàleg veritablement fratern, perquè s'exerceixi de manera eficaç la seva participació i la seva sol·licitud pel bé del monestir. Per això el Capítol conventual ha de ser també un fòrum d'informació dels esdeveniments del monestir, de la Congregació i de l'Orde, i al mateix temps el lloc on els oficials donen compte de les gestions realitzades.

Art. 94

L'Abat ha de convocar a Capítol conventual tots els professors solemnes que viuen al monestir. Tots ells tenen obligació d'assistir-hi, i no se n'excusaran si no és per una causa aprovada per l'Abat. Els monjos que resideixen fora del monestir sempre poden venir al Capítol conventual, llevat que visquin en un lloc notablement allunyat del monestir, però no hi ha obligació de convocar-los si no es tracta de l'elecció de l'Abat, de la fundació d'un nou monestir o que el monestir hagi d'assumir una càrrega molt important.

Art. 95

Els temes a tractar en el Capítol els escollirà l'Abat, amb l'ajuda del seu Consell, tenint en compte els desigs i els problemes proposats per qualsevol dels germans, i seran comunicats amb antelació suficient i convenientment a la comunitat, perquè hi hagi prou temps per a estudiar-los i reflexionar-hi.

Art. 96

Els principals afers pels quals cal demanar el vot deliberatiu del Capítol són aquests:

- a) l'admissió d'un postulant al noviciat (per l'art. 39), i també la d'un oblat regular a la prova;
- b) l'admissió d'un novici a la professió temporal (per l'art. 52, § 2);
- c) l'admissió d'un profés temporal a la professió solemne (per l'art. 61, cJ);
- d) l'admissió d'un monjo d'un altre monestir del nostre Orde a canviar l'estabilitat (cf. art. 65, § 3); i d'un profés de vots perpetus d'un altre Institut a fer la professió solemne (cf. l'art. 65, § 1);
- e) l'admissió dels oblats regulars a fer l'oblació;
- f) la fundació d'una nova casa, el trasllat o la supressió del monestir o d'una casa dependent del monestir, d'acord amb el que el dret estableix, però després d'haver obtingut el consentiment del Capítol de la Congregació o, quan no està reunit, del Consell de l'Abat President (cf. art. 112, l), i art. 126, § 6, e));
- g) les despeses extraordinàries, una venda, un deute o qualsevol operació fins als dos terços de la quantitat determinada per la Santa Seu per a Espanya. Les despeses entre els dos terços i la quantitat establerta per la Santa Seu necessiten també el consentiment del Capítol de la Congregació o, quan no està reunit, del Consell de l'Abat President. Però si l'operació supera aquella quantitat, o bé es tracta de béns donats a l'Església a causa d'un vot, o encara d'objectes preciosos pel seu valor artístic o històric, cal, a més, la llicència de la Santa Seu (cf. c. 638, § 3);
- h) els contractes de gran importància, com també els plets que calgui posar, i les avinences feixugues i costoses;
- i) la concessió de vot en el Capítol feta a un monjo d'un altre monestir, d'acord amb l'art. 68;
- k) construir o adaptar els edificis més importants;
- l) l'admissió d'un hoste per més de sis mesos;

Art. 97

L'Abat demanarà el vot consultiu del Capítol sobre aquells assumptes que poden imposar certes obligacions a la comunitat; per exemple: a propòsit d'un canvi important de l'observança del monestir, o de donar una nova orientació econòmica a la comunitat.

Art. 98

Feta la deliberació, té la força del dret allò que plagui a la majoria absoluta dels qui voten, descomptats els vots nuls, si es tracta d'actes

col·legials. Ara bé, quan el Superior, per poder actuar, necessita el consentiment del Capítol o del Consell, cal que l'obtingui de la majoria dels presents; o bé, si necessita el consell del Capítol o del Consell, que el demani a tots (cf. c. 127).

Art. 99

Les deliberacions conventuals, el secretari del Capítol, que és nomenat per l'Abat, les consignarà en un llibre especial destinat a això. La relació de cada sessió del Capítol serà sotmesa a aprovació en el Capítol següent, i el text aprovat el signaran l'Abat i el secretari del Capítol. Aquest llibre serà presentat al Visitador.

Art. 100

Els membres de la comunitat, a fora, han de parlar amb la màxima discreció de les coses de la família monàstica. Per això ningú no ha de gosar revelar res, sobretot d'allò que s'ha tractat en el Capítol o en el Consell, encara més si es tracta de coses que poden anar en detriment d'alguna persona o comunitat. El qui no ho compleixi, o bé serà privat de veu activa per un temps o bé serà exclòs del Capítol, a judici de l'Abat i del seu Consell.

Secció 2 EL CONSELL DE L'ABAT

Art. 101

§ 1. L'Abat, en el govern ordinari del seu monestir, és ajudat pel seu Consell.

§ 2. En els monestirs que almenys tenen vint professors solemnes, són membres del Consell, a més del Prior i el Majordom, que ho són d'ofici, quatre professors solemnes més, dos dels quals són elegits pel Capítol conventual per la majoria absoluta dels vots vàlids i dos són nomenats per l'Abat.

§ 3. Si la comunitat té més de quaranta membres, s'hi afegiran dos consellers. Un és elegit per la comunitat, mentre que l'altre és nomenat per l'Abat. I així successivament, tantes vegades com comenci una porció de vint monjos, s'hi afegiran dos consellers de la mateixa manera.

§ 4. Si la comunitat té menys de vint professors solemnes, els consellers són quatre. El Prior serà conseller d'ofici, dos més són elegits pel Capítol conventual tal com es diu mes amunt (§ 2), i un altre és nomenat per l'Abat.

§ 5. Els consellers elegits i nomenats es mantenen tres anys en el càrrec.

§ 6. Per a la validesa de les sessions és suficient que hi assisteixin quatre (respectivament, tres) consellers.

§ 7. En els priorats conventuals que no tenen el nombre de monjos que estableix l'art. 24 de les Constitucions de l'Orde perquè puguin ser erigits en abadia, o en les abadies que han deixat de tenir-lo, llavors, a més del Sotsprior (o Prior), que d'ofici és membre del Consell, la comunitat ha d'elegir un conseller tal com s'ha dit més amunt (§ 2), i el Prior (o l'Abat) en nomena un altre. Aquesta elecció i aquest nomenament es renoven cada tres anys, tal com més amunt (en el § 5) s'ha dit, i és suficient, per a la validesa de les sessions, que hi assisteixin, en aquest cas, dos consellers. Si arriben al nombre establert en el damunt dit art. 24 de les Constitucions de l'Orde, llavors se'ls aplicarà el § 4, tenint present el § 2; o bé els §§ 2 i 3, si són vint professors, o més.

§ 8. Aquesta normativa (cf. el § 7) s'aplica també als priorats simples, llevat que l'Estatut propi, si en tenen, digui altrament.

Art. 102

L'Abat també pot convocar al seu Consell altres germans que siguin experts en alguna matèria particular; aquests, però, no tenen vot deliberatiu.

Art. 103

§ 1. El vot del Consell de l'Abat, independentment dels afers que ja li assignen aquestes Constitucions en algun altre lloc, i considerant la norma del c. 127, tenint present el c. 166, és deliberatiu, segons aquestes Constitucions:

- a) per a la pròrroga de la professió temporal (per l'art. 57, § 2);
- b) també per a la renovació de la professió temporal (pel mateix art. 57, § 3);
- c) per al trasllat d'un profés, de què tracta l'art. 66, §§ 1 i 3;
- d) per a declarar que un monjo està incapacitat per a exercir els seus drets capitulars, després d'escoltar el judici del metge;
- e) per a l'aprovació de les despeses que són de la competència del Consell de l'Abat, és a dir, fins al cinc per cent de la quantitat pecuniària que la Santa Seu hagi determinat per a Espanya (cf. els articles 76, f), 96, g), 112, t) i 126, § 6, g) d'aquestes Constitucions);
- f) per a la delegació d'una persona que no sigui membre del monestir perquè gestioni un afer important;
- g) per a posar plets de poca importància, salvat l'art. 96, h);
- h) per a acceptar fundacions de misses o alguna cosa per l'estil quan es tracti d'obligacions que perduren deu anys o més;
- i) per a decidir el tant per cent que cal destinar a caritat i beneficència.

§ 2. I també és deliberatiu, segons el dret universal:

- a) per a la declaració del fet, quan es tracta d'un religiós acomiadat *ipso facto*, com exposa l'art. 70, § 2;
- b) per al procés d'acomiadament, de què tracta l'art. 71, § 5;

- c) per a informar l'Abat President i facilitar-li les proves, els arguments i la resta, de què tracta l'art. 72, § 1;
- d) per a readmetre el qui ha sortit legítimament, sense necessitat de repetir el noviciat, tal com s'exposa en l'art. 69, § 7;
- e) per a l'expulsió d'un membre del monestir, en cas de greu escàndol o d'un dany gravíssim que amenaces la comunitat, segons l'art. 69, § 6;
- f) per a informar l'Abat President sobre l'exclaustració que ha de tramitar, segons l'art. 69, §§ 1 i 2;
- g) per a permetre una absència de la casa religiosa, no més d'un any, com explica l'art. 76, e).

Art. 104

L'Abat demanarà amb freqüència el vot consultiu del seu Consell. Però necessàriament quan, independentment de les altres coses esparses aquí i allà, es tracta de:

- a) les ulteriors determinacions sobre l'observança del vot de pobresa, de què tracta l'art. 22, § 3;
- b) donar disposicions sobre la celebració de la missa i de l'Ofici diví, per l'art. 27, § 1;
- c) prescriure o canviar els límits de la clausura, com exposa l'art. 31, § 6;
- d) establir l'horari del monestir i tot allò de què tracta l'art. 34, § 1; i de l'ús dels mitjans de comunicació, de què tracta el mateix art 34, § 2;
- e) el nomenament del Prior i dels oficials majors i menors, en els quals casos, però, l'Abat pot explorar per separat el pensament de cadascun dels consellers (cf. art. 76, a));
- f) el nomenament, també, del Mestre de novicis, tal com diu l'art. 43;
- g) imposar preceptes que obliguin *sub gravi*, o en cas d'aplicar una pena greu (cf. l'art. 25, § 1);
- h) l'admissió dels candidats al postulantat;
- i) un canvi d'horari, si no es tracta d'una cosa important, de què parla l'art. 97, tenint en compte l'art. 34, § 1;
- k) excloure de la professió subseqüent, després de la professió temporal i per causes justes, d'acord amb l'art. 69, § 8;
- l) excloure del Capítol els qui revelin secrets comunitaris, segons explica l'art. 100.

Art. 105

L'Abat, en un cas concret i d'acord amb el seu Consell, si ho creu convenient per la naturalesa o importància de la cosa, o perquè es refereix a tota la comunitat, pot presentar algun afer, ni que sigui de la competència del Consell, a la consideració del Capítol conventual.

Art. 106

Les decisions del Consell abacial seran anotades amb tota cura, pel secretari nomenat per l'Abat, en un llibre especialment destinat a això; i, tal com s'ha dit per al Capítol (cf. l'art. 99), seran signades, després de l'aprovació del text en la següent sessió del Consell, pels mateixos Abat i secretari. Aquest llibre serà presentat al Visitador.

Capítol III

ELS OFICIALS DEL MONESTIR

Art. 107

§ 1. L'Abat, tot reservant-se'n la suprema direcció i inspecció, confia les tasques econòmiques i administratives, en tant que és possible, als oficials, a fi de quedar més lliure per a complir la seva missió. El Prior i el Majordom o Administrador són oficials majors; els altres, en canvi, això és, els encarregats dels diferents oficis en el monestir, són oficials menors.

§ 2. El Mestre de novicis i el de juniors, encara que no assessorin referent a les coses materials del monestir, no són pas oficials de poca importància, ja que els pertoca tractar sovint amb l'Abat i el Prior sobre tot allò que fa referència a la formació espiritual dels candidats i al reciclatge cultural propi del monestir.

Art. 108

Tots els oficials són constituïts a voluntat de l'Abat, amb vista a poder ser una veritable ajuda, i mai com a recompensa o per raons de precedència o semblants; cessen en el càrrec quan un nou Abat o Prior Administrador és introduït en el seu ofici.

Art. 109

En els nostres monestirs, tenint en compte l'art. 74, § 1, el Prior claustral, sota la vigilància de l'Abat, promourà amb tot l'interès l'observança de la Regla i d'aquestes Constitucions; estimarà els germans i tindrà davant els ulls, amb la major cura, la salvació de les seves ànimes; procurarà, mentre això no requereixi la intervenció de l'Abat, que no falti res als germans ni en les coses espirituals ni en les temporals. En absència de l'Abat, o quan aquest està impedit d'exercir el seu càrrec, el substitueix. D'altra banda, el Sotsprior substitueix el Prior, i fins i tot l'Abat, en absència d'ells o quan estan impeditos. En l'exercici del seu càrrec no han de fer res contra les disposicions o el voler de l'Abat, d'acord amb el capítol 65 de la Regla de sant Benet.

Art. 110

Correspon a l'Abat determinar les funcions dels altres oficials majors o menors.

Sisena Part

EL GOVERN DE LA NOSTRA CONGREGACIÓ

Capítol I

EL CAPÍTOL DE LA CONGREGACIÓ

Art. 111

§ 1. El Capítol de la nostra Congregació és la suprema autoritat en la Congregació, i la seva potestat i la seva jurisdicció provenen, fora del que és de dret universal i de les Constitucions de l'Orde Cistercenc, d'aquestes Constitucions.

§ 2. L'objectiu primordial de totes les deliberacions i conclusions a què arribin els capitulars ha de ser la salvació de les ànimes. S'ha de promoure entre els monestirs el bé de la pau i de la caritat. Cal donar a conèixer als monestirs l'ideal de la Regla de sant Benet i dels Pares de l'Orde Cistercenc. La pregària comunitària, la convivència fraternal i el diàleg sincer i obert faran fructuós el treball del Capítol.

Art. 112

És de la competència exclusiva del Capítol de la nostra Congregació:

a) redactar les Constitucions pròpies de la Congregació, després d'haver escoltat almenys el parer de cada una de les comunitats de la Congregació, però sense que s'hi pugui establir res contra el que prescriuen les Constitucions de l'Orde i la «Declaració del Capítol general de l'Orde Cistercenc sobre els principals elements de la vida cistercenc actual»; i sotmetre aquestes Constitucions a l'aprovació de la Santa Seu, després d'haver obtingut el *nihil obstat* de la Comissió designada pel Capítol general per a l'examen de les Constitucions de les Congregacions (cf. Constitucions de l'Orde = CO, art. 31, a), tenint en compte l'art. 54, h));

b) demanar a la Santa Seu els canvis a fer en les Constitucions de la Congregació aprovades per la mateixa Santa Seu, escoltat prèviament el parer de cada una de les comunitats de la Congregació i també el judici de la Comissió més amunt esmentada en la lletra a) (cf. CO, art. 31, b));

c) publicar el Costumari de la nostra Congregació, com també les Declaracions i altres Instruccions, on es donen normes i preceptes amb els quals els principis de les nostres Constitucions s'apliquen a les circumstàncies especials de temps i de llocs (CO, *ibi*, c));

d) donar lleis i prendre decisions sobre les qüestions que afecten tota la Congregació (CO, *ibi*, d));

e) elegir els membres del Consell de l'Abat President (cf. art. 126, §§ 2 i 3, tenint en compte CO, art. 32, a));

f) vigilar com l'Abat President exerceix el càrrec i, si arriba el cas, jutjar-ne (CO, *ibi*, b));

g) redactar el pla d'estudis de la Congregació;

h) vigilar l'administració econòmica de cada un dels monestirs de la Congregació, i jutjar-ne d'acord amb les Constitucions de la Congregació, salvada l'autonomia econòmica dels monestirs (CO, *ibi*, d));

i) prendre decisions en matèria litúrgica que afecti tota la Congregació, d'acord amb el que el dret estableix (CO, *ibi*, e));

k) decidir, sigui per via judicial o per via administrativa, les causes entre monestirs de la Congregació, i d'altres, tal com descriuen extensament les Constitucions de l'Orde (art. citat, f)), quedant en peu el dret de recórrer al Capítol general de l'Orde o, quan no està reunit, a l'Abat General amb el seu Consell;

l) donar llicència per a la fundació d'un nou monestir o priorat simple i, si cal, donar-li un Estatut propi; si es tracta d'un monestir de monges, s'ha d'obtenir el permís necessari de la Santa Seu;

m) donar, també, llicència per a l'erecció d'un monestir independent, si es donen les condicions prescrites per l'art. 23 de les Constitucions de l'Orde (CO, *ibi*, g));

n) erigir una abadia, si es donen les condicions prescrites per l'art. 24 de les Constitucions de l'Orde (CO, *ibi* h));

o) reduir una abadia a priorat conventual i un priorat conventual a casa dependent; així mateix, suspendre alguns drets i privilegis d'una abadia o d'un priorat conventual si no tenen el nombre de monjos o monges requerit segons el que disposa l'art. 25 de les Constitucions de l'Orde; i donar l'Estatut que faci al cas (CO, *ibi*, i));

p) donar el consentiment per a incorporar a la Congregació un monestir de monjos o de monges, i també d'altres, tal com s'explica en les Constitucions de l'Orde (cf. CO, *ibi*, k));

q) donar el consentiment perquè a un monestir de la Congregació li encomanin a perpetuitat una parròquia, d'acord amb el que el dret estableix (CO, *ibi*, l));

r) constituir o canviar dins la Congregació el Pare Immediat d'algun monestir de la Congregació (d'acord amb el sentit de CO, *ibi*, m));

s) determinar què es fa amb els béns d'un monestir de la Congregació del tot extingit o suprimit, observant les lleis de la justícia i la voluntat dels fundadors (CO, *ibi*, n));

t) donar el consentiment en les vendes o altres operacions de què tracta el c. 638, § 3, quan la quantitat superi els dos terços de la determinada per la Santa Seu per a Espanya (per l'art. 96, g); cf. l'art. 76, f), l'art. 103, § 1, e) i l'art. 126, § 6, g)).

Art. 113

El Capítol ordinari de la Congregació s'ha de celebrar cada tres anys; però el Capítol extraordinari sempre que ho demani alguna cosa urgent, a judici de l'Abat President, després d'haver escoltat el seu Consell, o bé si ho demana una part notable dels membres de la nostra Congregació. L'Abat President, per motius justos i raonables, i amb el consentiment del seu Consell, pot retardar un any la celebració del Capítol.

Art. 114

§ 1. A més de les Abadesses i dels Abats amb govern, les Prioeres i els Priors Conventuals, les Prioeres i els Priors Administradors i les Prioeres i els Priors d'un monestir dependent, al Capítol de la Congregació cada monestir independent hi envia, amb tot el dret a votar les seves Delegades o els seus Delegats, elegits pel Capítol conventual mitjançant elecció secreta.

§ 2. El nombre l'estableix aquest principi: un monestir independent o un priorat simple hi envia tants monges o monjos com vegades tingui el nombre començat de set (7) membres professors. La Priora o el Prior d'un monestir dependent es compta com a Delegat.

§ 3. En l'elecció de les Delegades i dels Delegats tenen veu activa totes les professes i tots els professors, fins i tot les professes i els professors simples i les germanes i els germans conversos; però només tenen veu passiva les professes i els professors solemnes. Si d'algun monestir se n'han d'elegir diferents Delegades o Delegats, cada un és elegit en escrutinis separats.

§ 4. És elegit aquella o aquell qui en la primera o en la segona votació té la majoria absoluta dels vots, o bé en la tercera votació n'obté la majoria relativa. Si el nombre de vots és empatat, es considera elegit aquella o aquell qui és més vell de professió o d'edat.

§ 5. Cal elegir també dues substitutes o dos substituïts, que assisteixen al Capítol de la Congregació en lloc d'alguna Delegada o d'algun Delegat impedit.

§ 6. Si d'altres són cridats per l'Abat President al Capítol de la Congregació, com per exemple membres de la Comissió preparatòria, experts o persones que han merescut que el Capítol les autoritzés a assistir-hi, si no han estat elegits Delegades o Delegats només tenen veu consultiva. Si l'Abadessa o l'Abat d'algun monestir està impedit i no pot assistir al Capítol, hi enviarà una altra monja o un altre monjo que el substitueixi, al qual donarà una delegació escrita.

Art. 115

Presideix el Capítol de la nostra Congregació l'Abat President de la Congregació; si no n'hi ha o està impedit, ocupa el seu lloc el primer Assistent de la Congregació. Si el primer Assistent està impedit, presideix el segon per ordre de precedència, i així successivament, tal com determina l'art. 126, § 2.

Art. 116

El Capítol de la Congregació ha de ser convocat per l'Abat President almenys dues setmanes abans de la seva celebració, i en les lletres de convocatòria s'hi han d'indicar els temes que es tractaran.

Art. 117

El Capítol de la Congregació se celebra segons el «Reglament del Capítol de la Congregació», aprovat pel Capítol de la Congregació.

Art. 118

Cal enviar el Protocol del Capítol de la Congregació a cadascun dels capitulars. Així mateix, cal enviar-ne els decrets per escrit a cadascun dels monestirs, i també fer-los arribar a l'Abat General abans de sis mesos.

Capítol II

L'ABAT PRESIDENT I EL SEU CONSELL

Art. 119

L'Abat President de la nostra Congregació té els drets i els deures de Moderador suprem d'una Congregació monàstica, salvant el que prescriuen les Constitucions de l'Orde Cistercenc i aquestes Constitucions.

Art. 120

Incumbeix a l'Abat President vetllar perquè la vida en els monestirs es mantingui i fomenti d'acord amb el patrimoni espiritual cistercenc i aquestes Constitucions.

Art. 121

L'Abat President nat de la nostra Congregació és l'Abat del Monestir de Santa Maria de Poblet.

Art. 122

§ 1. Correspon principalment a l'Abat President:

- a) convocar el Capítol de la Congregació i presidir-lo;
- b) presidir les eleccions de les Abadesses i Abats, i Prioeres i Priors Conventuals dels monestirs de la nostra Congregació dels quals sigui el Pare Immediat;
- c) confirmar les Abadesses i Abats, i Prioeres i Priors Conventuals nouelectes dels monestirs de la nostra Congregació dels quals sigui el Pare Immediat;
- d) fer la visita regular ordinària de tots els monestirs de la Congregació, excepte el propi, segons l'Estatut específic redactat pel Capítol de la Congregació (cf., però, l'art. 129 d'aquestes Constitucions).

§ 2. A més d'això, competeixen a l'Abat President de la nostra Congregació les facultats de:

- a) dispensar, amb el consentiment del seu Consell, els seus súbdits que han de ser promoguts als ordes sagrats, de defecte d'edat, que no ultrapassi sis mesos sencers;

b) dispensar, com els altres Superiors majors, de les irregularitats i els impediments que no estiguin reservats únicament a la Seu Apostòlica;

c) restituir a la condició secular, amb el consentiment del seu Consell, els professors o les professores de vots temporals de la nostra Congregació, perquè puguin deixar lliurement i lícitament l'estat religiós, tal com s'ha dit en l'art. 69, § 4;

d) suprimir una casa dependent, d'acord amb l'art. 12, § 2;

e) erigir una casa de noviciat, fins i tot en un monestir no independent, amb el consentiment del seu Consell;

f) permetre que un grup de novicis o de novícies de la Congregació, durant un cert temps, estigui en una altra casa de l'Orde, designada per ell, a fi d'assistir a cursos especials de formació;

g) permetre la constitució d' algun altre noviciat per als monestirs de la nostra Congregació, amb el consentiment del seu Consell.

Art. 123

L'Abat President ha de donar compte de la seva gestió en cada Capítol de la Congregació, així com presentar una relació sobre l'estat de la Congregació.

Art. 124

Pertoca a l'Abat President de preparar la relació sobre l'estat de la Congregació per al Capítol general i per al Sínode de l'Orde, la qual farà arribar un mes abans de la celebració del Capítol general o del Sínode de l'Orde a tots els Superiors majors i a totes les Superiores majors de la Congregació, que poden enviar les pròpies observacions a l'Abat President. El text definitiu de la relació que s'ha de presentar al Capítol general o al Sínode de l'Orde, l'Abat President l'ha d'enviar després a tots els Superiors majors i a totes les Superiores majors de la Congregació.

Art. 125

L'Abat President, en casos particulars, pot dispensar cada una de les comunitats d'alguna observança de la nostra Congregació, salvada la potestat del Capítol de la Congregació de revisar i restringir aquestes dispenses.

Art. 126

§ 1. L'Abat President governa ordinàriament la nostra Congregació amb l'ajuda del seu Consell.

§ 2. El Consell consta de tres Assistents i de tres Assistentes, elegits pel Capítol de la Congregació amb la majoria absoluta dels vots vàlids. El primer Assistent serà elegit d'entre els Superiors majors. Però tots els Assistents han de ser professors solemnes, encara que no siguin sacerdots. Ara bé, els sacerdots precedeixen els no sacerdots, fins i tot si han estat elegits després d'aquests.

§ 3. El Capítol de la Congregació, després de l'elecció dels monjos Assistents i de les monges Assistentes, elegirà dos monjos i dues monges més perquè puguin substituir els Assistents o les Assistentes que estiguin impeditos o que hagin mort.

§ 4. Tots els Assistents, totes les Assistentes i els seus substituïts són elegits per sis anys, i sempre són reelegibles.

§ 5. Per completar el nombre de quatre Assistents i per suplir algun dels Assistents efectius que estigui impedit, l'Abat President amb el consentiment dels Assistents presents, escollirà tants religiosos com calgui per a constituir tribunal (cf. art. 72, § 1).

§ 6. Són de la competència del Consell de l'Abat President, entre altres coses que vénen determinades pel dret universal, el particular o aquestes Constitucions en algun altre lloc, les següents que es refereixen a:

- a) concedir l'indult d'exclaustració, però no per més d'un trienni, per l'art. 69, § 1;
- b) l'exclaustració que imposa la Santa Seu, a petició de l'Abat President, pel mateix art. 69, § 2;
- c) concedir l'indult per a marxar del monestir durant la professió temporal al qui ho demani lliurement i per una causa justa, pel mateix art. 69, § 4;
- d) donar un decret d'acomiadament, de què tracta l'art. 72, § 1;
- e) la fundació d'una nova casa, quan no està reunit el Capítol de la Congregació, per l'art. 96, f);
- f) convocar un Capítol extraordinari de la Congregació, per l'art. 113;
- g) donar el consentiment en el cas determinat en l'art. 96, g), quan no està reunit el Capítol de la Congregació;
- h) donar el parer sobre la petició de dispensa dels vots solemnes, segons l'art. 69, § 5.

Art. 127

Si l'Abat President, per qualsevol causa, no pot exercir el seu càrrec, el substitueix el primer Assistent de la Congregació; i si aquest també està impedit, el que segueix per ordre de precedència, i així successivament.

Art: 128

En cas de necessitat greu i urgent l'Abat President de la nostra Congregació, amb el consentiment del seu Consell, pot donar un Estatut per a tota la Congregació. Aquest, però, només és vàlid fins al pròxim Capítol de la Congregació, que l'ha d'aprovar o refusar.

Capítol III

LA VISITA REGULAR EN LA CONGREGACIÓ

Art. 129

§ 1. L'Abat President, d'acord amb el que disposa la Carta de Caritat i segons aquestes Constitucions, ha de fer la visita canònica cada tres anys a tots els monestirs i cases de la Congregació que siguin de la seva filiació.

§ 2. Farà la visita cada nou anys als monestirs i les cases que tenen Pare Immediat, i aquell trienni el Pare Immediat no visita.

§ 3. El Pare Immediat fa la visita als monestirs de la seva filiació cada tres anys, com diu també l'art. 15, § 2, e).

§ 4. L'Abat General fa les visites segons el que disposen les Constitucions de l'Orde (cf. l'art. 84, a), b) i f)).

§ 5. El Visitador regular del monestir de l'Abat President, el Monestir de Santa Maria de Poblet, és l'Abat General, que cada nou anys també fa la visita de les cases filles d'aquest monestir.

Art. 130

Pertoca al Visitador o als Visitadors indagar sobre l'estat general del monestir, tant referent a les coses espirituals com temporals, d'acord amb les normes del dret universal i particular; els pot acompanyar, si convé, un tècnic en qüestions econòmiques. Tot allò que creguin que s'ha d'esmenar, acomodar o renovar, que procurin discretament millorar-ho. Per això, cal disposar la visita de manera que no disminueixi ni l'autonomia legítima dels monestirs sancionada per les Constitucions ni l'autoritat de l'Abat, sinó que siguin corroborades, i així la visita serveixi de veritat per al creixement del monestir.

Disposicions finals

Art. 131

Aquestes Constitucions han de ser degudament observades per tots els germans, encara que per si mateixes no obliguen sota pena de pecat. De cap manera, però, no pot ser excusat de culpa el monjo que transgredís les Constitucions per menyspreu o en matèria que fos contrària sigui als vots, sigui als manaments de Déu o de l'Església.

Art. 132

L'observança de les Constitucions ajuda moltíssim el monjo a assolir la caritat perfecta segons l'esperit de la Regla de sant Benet. Per això durant l'any cal que siguin llegides públicament (almenys en part).